

Tich & spol

DATABÁZA DIVADELNÝCH HIER

**AUTORSKÉ PRÁVA NA HRY SÚ VYHRADENÉ. ŽIADEN TEXT NESMIE BYŤ
POUŽITÝ NA ĎALŠIE ŠÍRENIE BEZ PREDCHÁDZAJÚCEHO PÍSOMNÉHO
SÚHLASU AUTORA.**

All right reserved.

*Vynechali sme niektoré strany a v prípade, že chcete s textom pracovať a ďalej ho šíriť,
ozvite sa nám, prosím mailom: tichoaspol@gmail.com. Ďakujeme za pochopenie.*

Michal Ditte

TERRA GRANUS

Inštruktorka, poverená vedením

Prindiška, slovenská žena

Kalvín, posledný z dediny

Stratená, maďarská žena

Slobodná, žena spred hypermarketu

Nevesta, s motýľmi v bruchu

Otec, Matka, Babica, Muž, Cestujúca, Cestujúci, Prvá Nevesta, Druhá Nevesta,

Tretia Nevesta, Gazda, Gazdiná, Okoloidúci, Dcéra

Levice; október – december 2007

SITUÁCIA PRVÁ

Inštruktorka: Ako by son začala. No taktok začnen. Je nás tuná plno. A plno nás ešte príde. Ja son bola poverená, aby son to tutok vyselektovala a aby son povedala, chto tuná bude, chto nie, pretože ja son týntok čilej poverená našin menežmenton a mán ředá hlavnuo slovo v tejtok veci. Oukej. Taktok ředá. Čilej ste řeci ztatok, a ja mosin vyselektuvať řích, kerí ztatok řie sú od počiatku. Na počiatku by son mohla možná resetnuť takích, kerí majú ináč koloruvaní pigment po tele, ale takích tuná řieni, preto túto čiastku vynechán a posunien sa ďalej, k druhému pojintu. Prejdime ředá k nasleduvnej čiastke. Ztatok sú takí čo sa píšu našin nářečin. Neni sú statok ředá takí, čo si v prímení píšu prehláskované o, dvojo f, ypsilón, cs pokope alebo celé svoje prímenie píšu inachřin slovon ako našin. Nasleduvne řie sú ztatok i takí, kerich prímenie by mohlo evokovať kerikolřek panskí rod. Ztatok sú nasledovne takí, kerí zvladujú zarecituvať alebo zaspívať „tú našu“.

Spev: Do kostola cengajú, panenky sa zbiehajú a ja úbožiatko, kolíbem si dieťatko. A ja úbožiatko, kolíbem si dieťatko.

Inštruktorka: Kerí totok řezvládajú, neni sú ztatok. Ak by sa pritrafilo, řeby řiechto, kerí sa v prímení píře s prehláskovaným o, s dvoma f, ypsilónom, s cs pokope alebo celé jeho prímenie sa píře inachřin slovon ako našin, či evokuje jeho prímenie kerikolřek panskí rod, a popri ton řeckon by vedeu zarecituvať alebo zaspívať „tú našu“, jenako neni ztatok, lebo to řeby totok vedeu je menej, ako to, že sa v prímení píře tak, ako sa píře, čiže řie našin nářečin. To dá predsa modzok, keď to sa može poľahky namemorovať a tvrdiť poton, že je ztatok, priton by statok řen chceu byť. Totok je ředá primárnuo selektovanie a takichto selektovaní bude ešte mnoho. Polřa tohoto selektovania sa za ztatok už řemosia považovať ří, kerich son taktok primárne vyselektovala, mosia statok odiřt a řikdá, prizvukujen, že řikdá, sa řemožu vrářiť na spiatok, pretože je nás tuná plno a plno nás ešte príde, ako son bola povedala na počiatku a ako son bola inřtruuvaná našin menežmenton.

SITUÁCIA DRUHÁ

Prindiřka: Nemali sme sa tam zle. řen po mařarsky sme museli stále rozprávať, aj sa učiť tak, ale doma sme řen po našom hovorili. Aj na poli sme spievali naše pesničky. V tú jar sme zasiali a otec povedal...

Otec: Tak čo ideme? Vřetci naši už odiřli. řen my sme zostali.

Prindiřka: Povedal, aj keď sám najlepřie vedel, že bolo řerstvo nasadené. A tak sme iřli. Celé tri vagóny sme naplnili našimi vecami. Dom sme nechali tam. Dom aj polia řerstvo nasadené. Aj toho mōjho...

Matka: Čo stále cez oblok vykúkař? Nemář inej roboty? řen vykúkať?

Prindiřka: Čoby som vykúkala, to sa mi řen tak pritrafilo.

Matka: On ti už nepríde.

Otec: řen by sa opovářil. Hnáty by som mu zlámal, oplanovi mařarskému.

Prindiřka: Dal mi řuhaj jablčko, za jablčkom hruřku, potom sa ma spytoval čo mám pod řertuřku.

Matka: Za jedno jablčko, za jedinu plánku dala si si opářiť niže pupka jamku, sprostá. Daro si ju otec chránił, nič si nechránił.

Prindiřka: Priřiel vetor, uchytil ma.

Otec: Keby vetor, řandár mařarský!

Prindiřka: Ustavične na neho kydáte, či tam, či tu. Vám ničoho zlého nespravil, tak čo kydáte. Aj silný je, aj pekný, aj v uniforme natiahnutý. Čo sa vám na řom nevidí?

Otec: Každý vie, že ruřa pri hovne vyrastená smrdí.

Matka: S bruchom do nového domu prísť, to mi je pekný začiatok. Mala by si friško vypiť zeliny, aby to z teba vyplavilo. Dokedy chceš čakať?

Otec: Pankharta si nám v bruchu priniesla spoza hraníc, pekná dcéra.

Prindiška: Nebudem na neho viac čakať. Koľko som mu hovorila, aby išiel s nami a koľko sa on vyhováral ako nemôže, že to a ono. Na chrbte ma čosi omína. Akoby mi tam niečo rástlo. Čo to je, mama?

Matka: To máš od toho brucha.

Otec: No to máš od toho brucha.

Prindiška: Sama sa teraz musím svetu postaviť. Opatriť seba aj to, čo je tu dnu. Ale ja na kolená nikdy nespádnem. Nikdy.

SITUÁCIA TRETIA

Kalvín: Volám sa Tóth. Gabriel Tóth. Môj otec, tiež Gabriel Tóth, bol maliar. Maľoval domy. Zvonka i zvnútra. Chcel, aby som aj ja bol maliarom. Vždy ma so sebou brával maľovať. Miešal som vo vedrách farby, umýval valce a štetce. Veľmi chcel, aby som bol ako on, ale ja som nechcel. Navyše, som dosť nešikovný.

Dedo bol zase stolár. A rovnako, ako ja i otec, sa volal Gabriel. Vlastne, všetci muži u Tóthovcov boli Gabrielovia. Samozrejme, v rôznych obmenách, ako napríklad Gabi, Gabo, Gabči, Gabko, pričom, ani jeden syn svojho otca nemal žiadneho súrodenca. Ani brata, ani sestru. Vždy len jeden syn. Celé generácie.

Dedovho otca sme všetci volali „starček“, aj keď to bol môj pradedo a volal sa ako ja, otec i dedo, volali sme ho takto. Starček bol veľmi starý. Bol najstarší z domu, z celej ulice i z dediny. Ruky sa mu triasli a neustále nosil jednu a tú istú košelu, jedny a tie isté nohavice. Len v nedeľu si vyberal sviatočné háby spolu s klobúkom a majestátne v nich vykračoval do kostola. Starček mi toho veľa rozprával. Bola zima a vyrezával mi koníka z kusa lipového dreva. Vyrezával koníka a pritom rozprával. Hovoril mnohé veci, ale ja som sa veľmi tešil na toho koníka a celá moja pozornosť sa upierala na ten kus dreva a starčekove roztrásené ruky. To on mi povedal, že všetci muži u Tóthovcov boli Gabrielovia a potom aj to, že muž, ktorý držal bieleho koňa pred Svätoplukom na dolnej zemi, bol rovnako ako my, Gabriel. Gabriel, no nie hocijaký, bol to prvý Tóth.

Dodnes ma mrzí, že som sa starčeka nespýtal, prečo rod takého veľkého maďara, akým prvý Gabriel Tóth bol, žije v malom domčeku s nevelkou záhradkou a jednou kravkou tu, pri Hrone. Na Slovensku.

Prečo si ho nepriniesla?

Babica: Si nedočkavý. Ako každý otec.

Kalvín: Je to chlapina, však? Svaly po otcovi, oči po dedovi a zuby po pradedovi.

Babica: Dieťa ešte zuby nemá, ale je silné, aj pekné. Ako každé dieťa.

Kalvín: Zakopal som tohoročnú slivovicu do záhrady, nech máme pamiatku na dnešný deň. Vravíš, že je mocný, môj malý Gabi?

Babica: Narodilo sa ti zdravé a silné dieťa. Vlások má hnedé...

Kalvín: Oči čierne, po dedovi.

Babica: Ani nie. Skôr do belasa, po matke.

Kalvín: Skutočne? Nevadí. Aj po mame môže čosi zdediť, no nie? Hlavne, že všetko ostatné bude po otcovi.

Babica: Aj cikať bude po matke.

Kalvín: Akože po matke?

Babica: No, po sediačky.

Kalvín: Ale čoby čúral po sediačky. Chlapec a po sediačky, čo je vari baba, aby nečúral tak, ako sa na chlapa z takého rodu patrí.

Babica: Veru, nebude.

- Kalvín:** Som nešikovný. Keby som nevedel, to čo viem, že každý otec v našom rode mal jedného syna, pričom otec aj syn sa volali vždy rovnako, nemusel by som sa tak báť. Dcéra je pohroma. Dcéra nie je syn. Dievča nie je chlapec. Dievča sa predsa nemôže volať Gabriel. Hanbilo by sa. A ja tiež. Hanbili by sme sa za svoje spoločné meno. Obaja. A obaja by sme sa hnevali na stáročnú tradíciu, všetkých tých dedov, otcov a ich synov s rovnakým menom. Na prvého Tótha, aj na jeho bieleho koňa z dolnej zeme.
- Babica:** No čo, tak spravíš deti dve. Je tam toho. Žena toľko znesie a svet sa pritom nezrúti.
- Kalvín:** Hlúpy človek má toľko detí, koľko si ich spraví a múdry toľko, koľko mu boh daruje.
- Babica:** Za ostatných päť rokov je to už tvoja štvrtá dcéra.
- Kalvín:** Čo robím zle? Všetko som spravil, tak ako sa patrí. Žena po sobáši prekročila malého chlapčeka, aj do komína pozerala, aby mal čierne oči. Tak čo je na príčine? Vyšiel by som na smiech pred celým svetom, keby som do krčmy doniesol miesto chlapca dievčisko. Potrebujeme chlapov, silných chlapov, inak zakapeme.
- Babica:** Zabijeme to?
- Kalvín:** Pôjdem vykopať tú slivovicu, aby sa nepokazila. Stretneme sa v záhrade.

SITUÁCIA ŠTVRTÁ

- Stratená:** Vlakom chodievam často. Tam aj späť. Niekedy, keď potrebujem, tak prestúpim, ale to nie je tak často. Väčšinou chodievam tak isto, vždy rovnakou trasou tam aj späť. Rovnaké mestá, stanice, všetko rovnaké. Tieto domy však vidím po prvýkrát. Zvláštne, myslela som si, že už všetky poznám. Tieto sú iné. Nie je to ako na mojej trase. Ani smerom tam a ani smerom späť. Je to úplne iné.
- Cestujúca:** Kam cestujete?
- Stratená:** Ja neviem. Kam to idem?
- Cestujúca:** Domov?
- Stratená:** Domov určite nie, však odtiaľ cestujem. Nejdem ani do Novej Dediny, ani do Loku, ani do Beňadika nejdem a ani do Kalnej. Prečo som teda tu, keď tu nechcem byť a načo som vôbec vychádzala von? Možno v kalendári niečo bude, všetko si zapisujem, tam určite niečo bude. Dnes nemám nikde nič. Nič. Úplne prázdny deň. Nemala som sadať do tohto vlaku. Musím vystúpiť! Okamžite. Aspoň keby trochu spomalil, aby som vyskočila, v takejto rýchlosti nemôžem. Musím vystúpiť na najbližšej stanici. Pomohli by ste mi, prosím vás, s kufrom?
- Cestujúci:** Prepáčte, vy ste neprišli s kufrom.
- Stratená:** Nie? Tak to potom nebola cesta na dlhšie. Alebo som si ho zabudla zobrať? To hádam nie. Ešte nikdy som si nezabudla kufor. Kufor si vždy beriem so sebou. Som v nesprávnom vlaku, na nesprávnej trati a bez kufru.
- Cestujúca:** Cestujete často, takto, vlakom?
- Stratená:** Ja neznášam cestovať vlakom. Nemám to rada, takto cestovať. Vlaky meškajú a potom tie špinavé stanice, uzlové stanice, postriekané vagóny, v kupé natlačení ľudí. No kopec cudzích ľudí v kupé so všetkými tými kuframi, batohmi, pachmi a otravnými otázkami. Nemám to rada. Cítim sa ako dobytok, keď idem vlakom. Musím sa odtiaľto dostať.

SITUÁCIA PIATA

- Slobodná:** V hypermarkete som ako doma. Viem, znie to trochu divne, ale je to tak. Neznášam ich. Nemám rada ani ten u nás, a ani tie ostatné, ale najmä ten

u nás, pretože kvôli nemu musela zatvoriť svoj obchodík naša suseda. Tam som chodila rada. Vedela som, že ma nikdy neoklame, aj keď nemala žiadne akcie, ani nijaké výpredaje. Ale už tam nechodím, lebo ho musela zatvoriť. Teraz tam je čínsky obchod. A tam by som načo chodila, veď v hypermarkete majú aj oblečko. Nepáči sa mi, ale rada sa tam motám, len tak. Niekedy sa zabudnem a strávim dnu aj desať hodín. Alebo ma z neho jednoducho vyhodí. No, ale pekne poporiadku. Hypermarket má svoje pravidlá, možno preto mi pripomína domov. Veľké parkovisko, pred ktorým je svetelná križovatka. Potom dvere na fotobunku, teplý prúd vzduchu vo vlasoch a druhé dvere. Na ľavo informácie, na pravo bankomaty. Ulička predo mnou. V uličke elektronika, hudba, priemysel, kuchyňa, nábytok, na každom kroku veci s brutálnou zľavou, potom biela technika, spomínané oblečenie, ovocie so zeleninou, rýchloobčerstvenie, mäso, syr, zákusky, pečivo, všemožné potraviny a alkohol. Za pokladňami usmievavé predavačky a rovno oproti pokladniám drobné obchodíky. Najradšej z hypermarketu mám však hudobniny. Som zaťažená na muziku a na nové cédečka. Dám slúchadla na uši a počúvam. Počúvam všetko. Pop. Rock. Ľudovky. Klasiku. Domáce, aj zahraničné. Kábel je navyše dosť dlhý na to, aby som prešla k výpredajovým nosičom a prezerala si ich. Šetrím tak čas, ktorý by som inak premrhala len jednou z týchto činností. Hypermarket je v tomto skutočne čarovný. Je jedno, kde práve ste. Prídem do Martina, nikdy predtým som tam nebola, a v hypermarkete nájdem kúsok z nášho mesta, no a je mi odrazu lepšie. Mám pocit, že aj predavačky sú tie isté, ako u nás. Rovnako v Košiciach, v Bystrici, v Trnave a dokonca aj za hranicami, proste, všade kde je, mám pocit, že som doma. Že sa tam nestratím. Ale aj tak tieto hypermarkety neznášam. Vždy kúpim veci, ktoré vôbec nepotrebujem a ani potrebovať nebudem. To by sa mi v obchodíku našej susedky stať nemohlo. A už sa mi ani nestane, keďže ho musela zatvoriť. Ona už v podstate ani nie je moja susedka. To už len tak hovorím, že susedka, lebo som si na to zvykla, ale už nebývame vedľa seba, takže je to iba taká teta. A vlastne už ani to nie, lebo zomrela. Neviem prečo teda o nej rozprávam...

SITUÁCIA ŠIESTA

Nevesta: To čo je, prosím ťa, za bordel!

Muž: Aký bordel?

Nevesta: To čo si sem navláčil? Celý mesiac riadim, balím, triedim pomaly podľa abecedného poradia. Tam obedová súprava, tam zas posteľná bielizeň, oblečenie na zimu do jednej bedničky a na leto do druhej, zavaraniny v tretej... a teraz toto.

Muž: No čo by bolo. Slivky.

Nevesta: Slivky. V obývačke. Keby to mama videla.

Muž: Bolo ich treba obrať. Zhnili by. Bola by ich škoda.

Nevesta: A to si musel v obývačke?

Muž: Bolo tam najviac miesta.

Nevesta: Však samozrejme, keď som tu mesiac upratovala.

Muž: Čo stále frfleš.

Nevesta: Oberal. Oberať si mohol, čo ti ja na to niečo hovorím, veď ja ti nič nehovorím. Slivky bolo treba obrať, ale to si sa musel s celým stromom vtrepáť dnu a rovno do obývačky?!

Muž: A čo som mal robiť? Aj tak by ho boli vytrhli od koreňa. Čo som sa mal čo zbytočne driapať hore na strom, keď som ho mohol spiliť a slivky pozberať.

Nevesta: Aspoň si obral všetko.

Muž: Sliviek bude dosť. Aj na závaranie, aj na lekvár a ešte i na pálenku vydá.

- Nevesta:** Už vidím ako v činžiake na balkóne budeme variť lekvár alebo pálenku páliť. Ledva tam popraté naveším a sliepky uloším. Ako sa tam s kotlami pomestíme?
- Muž:** Veď slúbili aj pivnicu, tak čoby sme nepálili.
- Nevesta:** Slúbili, slúbili. Do psej matere aj s ich slúbovaním. Ale že si sa s tým stromom dnu natrepal, keby to mama videla. Nemohol si vonku oberať?
- Muž:** Stále sa tam práši. Už tu jazdia s nákladiakmi ako po vlastnom.
- Nevesta:** Starý otec zasadil slivku a tá teraz leží v izbe, ktorú otec vlastnými rukami zmuroval. Ty si spílil strom a tamtí zrucajú tieto múry. Nič nám nezostane.
- Muž:** Čoby nezostalo. Aha, tridsať kilo sliviek a len z jedného stromu.
- Nevesta:** Som ti na smiech, čo? Len sa smej. Všetko mi zoberú, čo som mala rada, ešte aj ten strom, o ktorý som sa toľko opierala a podľa ktorého som vedela, že som tu doma. Kde sa ja teraz budem opierať? O aký strom?
- Muž:** Vieš čo je v meste stromov?
- Nevesta:** Ale žiaden taký!
- Muž:** Čo máš stále s tými stromami. Prerástli ti cez hlavu.
- Nevesta:** Som na strome. Leziem po konároch. Som vysoko. Vysoko v jeho korune. A potím sa. Neuveriteľne sa potím. Kvapky potu mi cícerkom stekajú po tele. Po nose, cez prsia aj poza chrbát. Mám prepotené dlane. Šmýkajú sa mi po hladkých konároch. Mám pocit, že sa neudržím. Pozriem dolu a pod stromom je cukrová vata. Ružová. Kvapky potu dopadajú na tú ružovú cukrovú vatú a rozpúšťajú ju. Pod cukrovou vatou netuším nič. Nič tam nie je. Len prázdno a tma. Mám strach z toho prázdna pod stromom. Mám strach z toho, že keď sa budem potiť ešte viac, tak sa cukrová vata úplne rozpustí a pod stromom tak nebude absolútne nič. Mám strach z toho, že spadnem do tej ničoty. Nechcem sa potiť. Len nech sa nepotím. Keď sa nebudem potiť, nebudú sa mi šmýkať dlane a nerozpustím cukrovú vatú. Nebudem sa tak ničoho báť. Môžem všetko iné, len nech sa nepotím. Nedokážem to zastaviť.
- Muž:** No však dobre. Keď príde čas, tak ho vyhodím pred dom a bude. A tam ti zasadím taký, čo sa oň budeš môcť aj oprieť, aj vyrevať, keď budeš chcieť. Rovno pod činžiakom, aby si mala pokoj.

SITUÁCIA SIEDMA

- Inštruktorka:** Tak son sa ja spytovala našeho manažmentu, že keď oni sú takí múdri, nach mi povedia, ako mi budeme delegovať tñ občanon, kerí sú ñeni ztatok, že mosia ztatok iť. Povedali, že ja son toutok vecou čilej poverená a že ja mosín povedať, že ako. Ja son ñikdá takétok nerozhodovala, ale ťedá son navrhovala taktok. Obecnín rozhlason to nemóžen povedať, lebo na jennom dvore sú aj dvaja s jennakýn menon a jedon ztatok je a druhý ñie. Rozhlason to ťedá delegovať nemóžen. Na printuvanie listou manažment peñiaze nerátau a de fakto añi nemau, ťedá, añi taktok by son to nijako nezvladuvata. Sprobuvala son ešte zopár ráz zvažovať, ale ñišť múdruo mi na modzok nenapallo. Poton ma však napadou takýtok nápad. Moj muž robotuvau v papierňach, v kerích vyrábau papier. Bielych papierou zme doma mali, zratovala son, hádan aj zo stosedemdesiať tisíc. To moselo pasovať aj na dvojo takýchto poverení vo tejtok veci, ťedá vo takej, že delegovať občanon oznan, že sú ñeni ztatok a aby statok friško odišli. A veru to aj pasovalo. Šecki listi son minula. Šecki do poslenního bieleho listu. A doma son mala taktok o jenu izbu naviše. Dobre ma vtedi napallo s tíma papierama. I manažment ma pochváleu, za to, že ma takuo múdruo a lacnuo napallo.

SITUÁCIA ÔSMA

- Stratená:** Vlaky ma prenasledujú od detstva. Mame mojej mamy, teda mojej starej mame, povedali, že ju manžel bude čakať na stanici, keď ju brali do vlaku. Bude ju vraj čakať na konečnej stanici. Kde bude konečná stanica, však nikto nepovedal. Pre ňu tá cesta vlakom bola strašne dlhá. Akoby to trvalo večne. Pozerala von cez okno, ale nedokázala nič vnímať. Mala obrovský strach. Iba plakala. Vo vagóne sedeli ľudia. Rodiny s malými deťmi. Boli z jej ulice, ale ona si ani nepamätala, kto tam s ňou sedel, tak sa bála. Dorazili na konečnú stanicu. Manžel tam samozrejme nebol. To len sľubovali. Ubytovali ich v jednom dome. Bola tam zima. Mala dvadsaťdva rokov. Išla sama do cudzieho sveta. Bez svojho dieťaťa. To zostalo tu. Do toho domu prišli zrazu gazdovia a tí si z nich vyberali.
- Gazda:** Tak to já bych řek, že tuhleto si vezmu sebou. Má mocní paže a zdraví zubi.
- Gazdiná:** Vememe si tamhlectu. Tá má silní nohy a pěkné vlasi.
- Gazda:** Za kadeřníkem ji posílat nemusíme, ale to k zubáři, to bude stát nějaké mnění.
- Gazdiná:** Vždyť ji nech, ona si to pak oddělá, vid' holka, že si to pak odděláš?
- Stratená:** Stará mama sa roboty nebála. Mala strach o dieťa doma a o manžela, ktorý ju nečakal na stanici, hoci jej to sľubovali.
- Gazdiná:** No tak vidíš, souhlasí. Tak proč bychom ji nevzali sebou.
- Gazda:** Co tam po tom kolik ich vezmem. Roboty je bezesporu vyše hlavy i pro dvě. A jsou navíc zdarma.
- Stratená:** Strašne veľa pracovala, ale práca pre ňu nič neznamenala. To, že bola sama v cudzom svete, bolo o mnoho horšie ako práca. Potom, asi po troch či štyroch týždňoch prišiel za ňou jej muž, aj s dieťaťkom. Bolo to tak oveľa lepšie, keď boli spolu. Jej muž dostal na starosť traktor, ona robila na poli a dieťaťko brávala so sebou. No, čo už, boli vinní. Vojnoví zločinci. Obaja mali po dvadsaťdva rokov a už boli vojnovými zločincami.
- Gazdiná:** To bilo jenom tolik mlíka dnes?
- Gazda:** Říkal jsem ti, že ta kráva je už nanic. Mali sme ji prodat.
- Gazdiná:** Když ona je taková pěkná, ale máš pravdu, mali jsme ji prodat a taky ji i prodáme. Budeme lhát a prodáme ji nemcům. Ty teťkom kupují všechno co jenom můžou. Tak cobychom jim ji neprodali...
- Gazda:** Tak jo. Zítra ji prodám. A pak koupím novou. Lepší. S obrovskýma vemenama. Jak se na krávu patří.
- Stratená:** Krava nebola na príčine, to stará mama nikdy nevedela dojíť. S vlakmi nemám dobré skúsenosti.

SITUÁCIA DEVIATA

- Nevesta:** Nemôžem spať. Všetko na mňa tlačí z každej strany. Tieto steny, ktoré nie sú takej farby, ako by som chcela aby boli, všetky tie sväté obrázky, ktoré mi nič nehovoria, vŕzgajúce dvere a podlahy.
- Muž:** Tichšie lebo všetkých pobudíš. Steny sú tu ako z papiera.
- Nevesta:** Čo?
- Muž:** Tichšie lebo všetkých pobudíš. Steny sú tu ako z papiera.
- Nevesta:** Nech všetci vedia, že tu nie som doma.
- Muž:** Donesiem ti tabletku, budeš spať ako batola.
- Nevesta:** Ja nejdem do tej postele. Nie je moja. Ani periny nie sú moje. Všetko je tu cudzie.
- Muž:** Ako cudzie, teraz to je už naše. Tu sme teraz doma.
- Nevesta:** Ja tu nikdy nebudem doma. Doma bolo tam, nemôže byť doma aj tu.
- Muž:** Tam bolo doma doteraz. Teraz je to tu.
- Nevesta:** A dokedy, kým nás zase nepoženu niekam inam, pretože nepatríme ani sem?
- Muž:** Pod' radšej spať, zajtra sa o tom porozprávame.

Nevesta: Vieš čo, daj mi pokoj, nedá sa mi spať.
Muž: Donesiem tú tabletku.
Nevesta: Nechcem.
Muž: Tak ti donesiem mlieko. Bude ti lepšie.
Nevesta: Nechcem.
Muž: Nechceš moje mlieko. A čo chceš?
Nevesta: Ráno chcem, zobrať veci, narobiť chleby na cestu a ísť naspäť. Chcem sa rozvaliť do našich perín, medzi naše steny a konečne porodiť. To chcem.
Muž: Toto už počúvam štyri roky a už ma to nebaví. Nebaví ma presedieť tu s tebou celú noc. Mám veľa roboty. Ráno skoro vstávam. Celý deň som na nohách, nezastavím sa, prídem domov, sem, a ani navarené nie je.
Nevesta: Nebudem variť v cudzích hrncoch.
Muž: Nadávaš na periny, ale vyvesiť ich von nevyvesíš, nech ich trocha vietor prefúkne! Prečo ich nevyvesíš?
Nevesta: Nebudem von vynášať cudzie periny!
Muž: Tak prečo potom nevybalíš tie čo máme v bedniach? Prečo nevybereš hrnce a všetky naše veci, ktoré sme si sem z domu priniesli?
Nevesta: Lebo ja viem, že sa raz vrátíme späť. V jedno ráno sa poberieme a pôjdeme. Nechcem to zaspáť. Chcem byť na ten okamih pripravená...

SITUÁCIA DESIATA

Prindiška: Kto nosí klobúk? Tak cítim, že ja. Všetko som na seba prevzala. Roboty na poli po otcovi, aj v dome po matke. Či navariť, či nakosiť, či múku nanosiť a ešte decko k tomu doopatriť. Ale ja na kolená nikdy nespádnem. Veru nikdy.
Dcéra: Stará mama sa zase v posteli posrala. Starkému vypadli zuby. Hľadala som všade, no nenašla som ich. Dnes bude môcť jesť len polievku. Ale kŕmiť ho budeš ty.
Prindiška: Rodičov si doopatrujem. Tak ako sa v slušnej rodine patrí. Čoby dedina nato povedala, keby som sa o nich nepostarala. Vyšla by som na posmech sveta. Čo tam po mne. Do roboty sa vrátim, keď si ich doopatrim. Nech to trvá, čo to trvá.
Dcéra: Polievky je dosť. Ešte od včera celý hrniec zostal. Zjedol sa len jeden. Vravela som, aby sme toľko nevarili. Chleba bude stačiť z desiatich kilo múky? Nie je to málo?
Prindiška: Keď bude málo, tak ešte domiesim. Ale malo by byť dosť aj na koláč.
Dcéra: Tetka Bačíková vyplūvala kašu, vraj takú hnusnú kašu ako bola táto kaša, v živote nejedla. Vyplūvala ju rovno do starkého posteľe. Zuby sa mi aj preto ťažšie hľadali.
Prindiška: Kaša bola dobrá, ale navarím novú, nech sa naje poriadne. Tabletky dostala?
Dcéra: Boli v tej kaši. Inak ich nevie, len takto. A pán farár sa ma pýtal či nemôže dostať višňového čaju so smotankou.
Prindiška: Dom sme dostali najväčší z dediny. Všetci nám ho závideli. Ten dom bola oveľa väčšia pohroma ako to, že som prišla z bruchom. Moje brucho si ani nevšímali. Ani to, že nemám muža so sebou. Dom bol väčší než moje brucho. Viac bil do očí.
Dcéra: Tak čo, dostane ten višňový čaj?
Prindiška: Nech pán farár najskôr omšu doslúži, potom dostane čaj.
Dcéra: Tak tým pádom to má čas. Pani učiteľka čítala evanjelium a všetci pospali. Nedošli ani k otčenášu. Zase. Už desať rokov len po evanjelium.
Prindiška: Všetkých nevládných som pod svoje krídla zobrala. Kto iný by sa o nich postaral? Len ja som tak mohla spraviť. Dom máme veľký a všetci sa sem zmestia. Nikto nebude osamote zomierať. Mám najsilnejšie ruky z dediny,

9. STRANA VYŇATÁ!

SITUÁCIA DVANÁSTA

Inštruktorka: Oznamujeme občanom, ktorí ešte nevideli detonovanie nášho kopca, nach sa na toto detonovanie dojdú pozrieť. Detonovať sa bude iba jeden raz, čo dá modzok, lebo máme len jeden taký kopec nad chotárom, ktorý sa zvládne detonovaním zničovať. Opakovať sa to teda už nikdy nebude. Detonovanie nášho kopca bude neskoro o poldruhej hodine a zraz občanom je naplánované pred domom Kuračkovej Mary, ktorá tam stojí ako poslenná, čo však neznamená, že tam bude stáť i po detonovacích robotách. Čto ňeni silnej náture alebo je nezdravý na srdce, nach ani nechodí, lebo podľa detonovacej skupiny, ktorá je týmto poverená, to pre takých ňeni. Po tejto detonácii sa bude murovať elektrárňa, ktorá sa bude písať jennako ako náš chotár a podľa tohoto nás budú poznať vo celom svete. Aj ľudie na našom kontinente, aj ľudie za morom, aj čierni ľudie, aj tí z východnej strane nášho okresu. Ešte teda jeden raz zopakujem oznan, ktorý som čínej oznámila: Čto nikdy v živote nevidel detonovanie nášho kopca, nach sa dojde pozrieť neskoro o poldruhej hodine, čto nechce alebo je nezdravý na srdce, nach nechodí, ale už to, prisáňbohu, nikdy neuvidí.

SITUÁCIA TRINÁSTA

Nevesta: Čakám svoje prvé dieťa. Spočiatku som sa naň veľmi tešila. Bolo to príjemné, keď začalo rásť, ozývať sa, kopať. Ale ak sa mám priznať, tak to veľké brucho ma aj dosť obmedzuje. Nemôžem si, napríklad, zaviazať na topánke šnúru. Tak chodím len tak, s rozviazanou.

1 Nevesta: Mne sa najviac páčia tradičné mená. Také tie biblické, že Šimon, Matúš alebo Lukáš.

2 Nevesta: A odkiaľ vieš, že to bude chlapec?

1 Nevesta: No, mám predsa čistú pleť a zadok široký, všetci tak vravia. Stopercentný chlapec.

2 Nevesta: Ako tak na teba pozerám, vyzerá to na dievča. Brucho špicaté a na tvári fľaky.

3 Nevesta: Vieš čo, mne je to jedno. Nechám sa prekvapiť.

2 Nevesta: To nemyslíš vážne?! Ako chceš potom vymalovať izbu, keď nevieš čo to bude?

3 Nevesta: Malovať sa bude v modroružovej kombinácii. Nič tým nepokazím.

1 Nevesta: Čo tam po farbách. Žiadne detské maniere. Šimonkova izba bude oranžová.

3 Nevesta: Keď smiem byť taká smelá, ty budeš ako malovať?

2 Nevesta: Ja už mám vymalované. Tri mesiace. Ružovou.

1 Nevesta: Takže dievčatko?

Nevesta: Keď konečne porodím, ulaví sa mi. Všetko bude ľahšie. Vybehnúť z domu. Presunúť sa z jednej izby do druhej. Ani na záchod nebudem musieť toľko behať. Len neviem čo s dieťaťom. Toto miesto ho zomelie. A čo si počnem so všetkými tými obavami a so strachom? No a čo bude potom, keď začne chodiť? Nepredstaviteľné. Predsa len, tu dnu je mu najbezpečnejšie. To radšej vydržím s tým brucho. Nie je to zase až také zlé.

- 2 Nevesta:** Dievčatko? Nie. Bude to chlapec, ale napriek tomu chcem, aby od začiatku rozumel ženám, nech to nie je taký ten hrubý, svalmi obalený, mamľas. Púšťam mu klasickú hudbu. Vivaldiho a Bacha.
- 1 Nevesta:** Ale brucho máš špicaté.
- 2 Nevesta:** Ja na také sprostosti neverím. Bola som na sone. Stopercentný chlapec. Esteban.
- 3 Nevesta:** Po otcovi?
- 2 Nevesta:** Čoby po otcovi, stačí, že bude mať to smiešne priezvisko, nemusí sa hanbiť ešte aj za meno.
- 1 Nevesta:** Ja mu dám určite postaviť nový dom, nech má na čom stavať.
- 2 Nevesta:** So záhradou a so psom. Nech je pokoj.
- 3 Nevesta:** Presne tak. Ani ja sa už neviem dočkať toho, kedy to moje decko konečne vypadne z domu.
- Nevesta:** Radšej nikdy neporodím. Bude to tak lepšie.

SITUÁCIA ŠTRNÁSTA

Slobodná: Minca je kľúč od hypermarketu. Keď máte mincu, tak ste jednou nohou dnu. Vložíte ju do zámku a môžete ísť. Keďže tu trávim veľa času, sledujem okoloidúcich. Všímam si ich. Mnohí nemajú k minciam žiadnu úctu. Nechávajú ich v košíkoch. Takých mám samozrejme najradšej. A nie je ich pritom málo. Neverili by ste koľkí sú toho schopní. Je celkom jedno či je to z roztržitosti, dobročinnosti, zábudlivosti, dôležité je, že ich tam nechávajú. Dnes je to však dosť mizerné. Nespravil tak ešte nikto. Ani len tí, ktorí tak robia pravidelne. Nebudem klamať, sú také dni. Takých dní je mnoho. Ale aby to už bolo takto tri týžne po sebe, to si skutočne nepamätám. Včera som dokonca načrela aj do telefónneho automatu a ani tam nebolo nič. Ani vo fontáne a ani len v kostolnej pokladničke. Nikde nič. Akoby sa všetky voľné mince stratili z obehu. To by bolo strašné. Jedným slovom, nepredstaviteľné. Znamenalo by to, že sa už nikdy nedostanem dnu, že už nikdy nebudem počúvať hudbu a nevyjem ukradomky voľné pistácie, či pečivo v najmenej stráženom sektore. Myslím, že to už dlhšie nevydržím. Ak dnes nikto nebude roztržitý, zábudlivý alebo dobročinný, zrejme skapem od hladu.

SITUÁCIA PÄTNÁSTA

- Nevesta:** Nie si hladný? Ak ti bude chladno, ja ťa zohrejem. Som predsa tvoja mama a mamy tak robia. Budem na teba fúkať, keď ti bude chladno. Prikryjem ťa?
- Muž:** Nerozmaznávajú ho, lebo mu to zostane a potom bude taký... rozmazaný.
- Nevesta:** Ešte mi povedz, že sme si ho nemali brať. Všetci sa len na neho pozri, aký je zlatý. A pozatváraj poriadne všetky okná, aj dvere, nech ho neprefúkne. Môjho chrobáčka.
- Muž:** Je to len obyčajný pes.
- Nevesta:** Najskôr strom, potom tento dom, v ktorom sa nedá spať a teraz toto.
- Muž:** Je to iba pes.
- Nevesta:** Budem ťa opatrovať ako oko v hlave. Nikto ti neublíži. Ja som bola vždy doma bitá ako žito. Rozbitý tanier, zaucho od matky. Odvrávanie matke, palicou cez kríže od otca. Kto by ti chcel ublížiť, toho zabijem. Nedám si ťa, Petřík. Petřík môj malý.

SITUÁCIA ŠESTNÁSTA

- Stratená:** Táto rybička je strašne stará. Má pre mňa veľkú cenu. Nie v peniazoch, takúto rybičku by ste v obchode kúpili za päťdesiat korún, má pre mňa cenu, ale tak celkovo. Táto rybička patrila mojej starej mame. Priniesla si ju z Čiech. Je veľmi stará. Prastará, keďže patrila mojej starej mame. Na rybičku je to veľa rokov.
- Cestujúca:** Pláva trochu čudne. Nie je jej zle?
- Stratená:** Je taká stará, že často pláva hore bruškom a ja ju potom musím oživovať. Potrebuje o mnoho viac kyslíka ako obyčajná rybka, tak ju musím oživovať. Zatiaľ sa mi to celkom darí.
- Cestujúca:** Nebolo by jej lepšie na stole pri okne, doma? Myslím si, že rybičky nie sú zvyknuté cestovať.
- Stratená:** Ja ju stále nosím so sebou. Všade. Kde len môžem. To preto, aby som ju mohla ihneď kriesiť, keby začala plávať hore bruškom. Pripútala som sa k nej a preto nemôžem dovoliť, aby zomrela. Keď mám so sebou rybičku, viem, že som doma. Kdekoľvek. Všade kam s ňou prídem. Ona je môj domov. Istota. Spomienka. Nedovolím, aby zdochla. Nikdy to nedovolím. Je to predsa moja stará mama. Tá rybička je moja stára mama.

SITUÁCIA SEDEMNÁSTA

- Slobodná:** Aj ty si zdrhol, čo, kamarát? Doma samé nezmyselné pravidlá, že tam nečúraj, tam neskáč, to je moja papuča, toto nerob, nepúšťaj tie chlpy... Chlpáč chlpatý zatúlaný. Ty mi rozumieš, však? A čo si ty vlastne zač? Si mačka alebo pes? Čo? Ale samozrejme, že mi to je jedno, nemusíš sa báť. Ja nemám žiadne predsudky. Keď sa ľudia nezľutujú nad človekom, tak možno nad zvieratám áno. To by tak mohlo fungovať. A potom pôjdeme dnu. Čo nato povieš? Pôjdeme spolu dnu? Pustíme si dobrú muzičku, popozeráme filmy, zoberieme pečivo a pistácie. Pôjdeš so mnou dnu? Teraz trochu klamem, ty musíš samozrejme zostať vonku, pretože psi dnu nesmú. To je také pravidlo, vieš? Psi dnu nesmú. Už ani len tie slepecké. To keby sme tam vošli, to by nás hneď vyhodili von a už by sme dnu nikdy nesmeli. No, nejak to s tebou nefunguje, chlpáč. Možno keby si aspoň trochu zaštekal... mám taký pocit, že nielenže sa všetky voľné mince vytratil z obehu, ale že ešte aj ľudia oslepli. Tak štekaj! Nezaštekáš? Nie? Tak si pes alebo nie si? Ty zrejme budeš mačka. Mačka mi je nanič. Mačky neznášam.

SITUÁCIA OSEMŇASTA

- Slobodná:** Potrebujeme päťsto gramov mäsa. To je najhlavnejšie. A samozrejme gril. To je tiež dôležité.
- Prindiška:** Ak chcete jesť, umyte si ruky.
- Slobodná:** Potom potrebujeme soľ, mleté čierne korenie. Odležané mäso rýchlo umyjeme, osušíme obrúskom, poriadne osolíme a okoreníme mletým čiernym korením.
- Nevesta:** Petrík! Petrík! Mám také zvláštne pocity. V bruchu. Ale nielen v bruchu. Akoby vo mne lietali motýle. Vyletia hore a poštekli mi fantáziu. A to je veľmi príjemné, lebo otvárajú dvere do budúcnosti a v nej vidím nás troch. A potom si to tie motýle rozmyslia a napikujú to smerom nadol a vtedy sa mi chce vracieť. Nevideli ste náhodou môjho Petríka?
- Slobodná:** Mäso hodíme na gril a grilujeme. Takýto kus mäsa by mal stačiť. Je to dosť veľa mäsa.
- Kalvín:** Z domu chodím do roboty rovno domov. Chodí tam aj Gregás, Ďuko, aj Drgoňa. Chodíme tam skoro všetci z našej dediny. Chodíme do elektrárne, čo stojí na našich domoch. Na našich uliciach, stromoch, na našej krčme.

Chodíme tam každý deň. Ráno vždy zjdem k chladiacej veži prvého bloku a položí tam kvety.

Nevesta: Kde sa len mohol stratiť ten Petřík?

Kalvín: Robím to tak každé ráno. Väčšieho pomníka nikde naokolo niet. Iba tam, v našej elektrárni, ktorá sa volá rovnako ako naša dedina. Nikde inde nemajú takú fabriku, akú máme my. Má osem obrovských komínov. Vždy, keď sa na ňu pozriem, viem, že patrí sem a nikam inam.

Stratená: Cítim sa tu nesvoja. Asi tu nie som správne. Možno by som mala byť niekde úplne inde, ale kde? Do vlaku už nikdy viac nesadnem. Zase som zle vystúpila.

Prindiška: To vôbec nevádi. Hlavne, že máš čisté ruky. So špinavými sa k stolu nesadá.

Stratená: Ruky mám čisté. To viem celkom presne. Masírovala som srdiečko mojej starej mamy, tak ich mám čisté.

Slobodná: Mäso grilujeme zhruba pätnásť minút, ale to nie je až také dôležité. Omnoho dôležitejšie je to, aby bolo mäkké. Ak je mäkké, tak je to v poriadku. Nevedela som, že viem takto variť. Mama ma naučila len čaj a krupičnú kašu.

Prindiška: Pomodlime sa. Trikrát Otče náš – Zdravas.

Slobodná: Otčenáš zdravas. Otčenáš zdravas. Otčenáš zdravas.

Prindiška: Pane, požehnaj tieto dary, ktoré z tvojej štedrosti požívať budeme.

Všetci: Amen.

Kalvín: Na zdravie.

Všetci: Na zdravie.

Kalvín: Na Tótha, chlapi!

Stratená: Môžem sa dotknúť?

Nevesta: Môžeš.

Stratená: Je to krásne, keď sa dieťa ozýva z brucha, ale toto je ticho. Nekope?

Nevesta: Nie. Nekope.

Stratená: A čo robí, keď nekope?

Nevesta: Spí a rastie.

Stratená: Je obrovské.

Prindiška: Samozrejme, že je obrovské, keď prenáša.

Nevesta: Neprenášam. Čakám.

Prindiška: A načo? Načo čakáš? Kým naprší a uschne?

Nevesta: Kým nevyrastie. Musí byť veľké a pripravené. Pripravené na všetko.

Stratená: Stále je ticho. Kope niekedy?

Nevesta: Kopalo. Ešte nedávno.

Prindiška: Tak je asi mŕtve, keď už nekope.

Kalvín: Keby bolo mŕtve, tak z nej vypadne. No nie? Určite áno.

Prindiška: Čo už len môže záhradník z elektrární vedieť o deťoch. Rozumieš sa tomu ako hus do piva. Len žena môže také veci vedieť. No táto tu, tiež o nich nemôže nič vedieť, keď je taká planá.

Nevesta: Ale ja už mám dieťa. Veľmi dobre viem, čo mám s dieťaťom robiť. Starám sa oň. Kŕmim ho. Dávam pozor, aby neprechladlo. Bozkávam ho na dobrú noc. Moje dieťaťko, môj malý Petřík.

Slobodná: A kde ho máš?

Nevesta: Odbehol niekam, ale vráti sa. Vždy sa vrátil.

Prindiška: Ach! Podľa mňa je mŕtve. Vraj matka! Dieťa stratiť! Chce ešte niekto chleba?

Inštruktorka: Decák son mala šestoro. Dve dievky a štyroch chlapcov. Chlapcie sa podali na mňa a dievky na muža. Zvladuvata son aj robiť, aj rodiť. Šecko čo si manažment zmysleu son bezo slovka vykonala. I s deckon na rukách. Bola son zapamatuvaná a preto si ma i manažment váže.

Nevesta: Naozaj nikto z vás nevidel môjho malého Petříka? Nemohol sa predsa len tak vypariť...

Slobodná: A ako vyzeral, ten tvoj Petřík?

Nevesta: Ako každé dieťa.

Slobodná: Tak ako? Bolo väčšie alebo menšie?

Nevesta: Ešte len také dieťa to bolo. Petřík! Petřík! Pod' k mamičke.

Slobodná: A oblečené čo malo...

Nevesta: Také detské veci. Malé. Petřík, počuješ?

Slobodná: Keď vie behať, tak asi už aj rozpráva, nie?

Nevesta: Šteká... Bol to pes. Vyzeral ako psík.

Slobodná: Tak psa som teda nevidela.

Prindiška: Jedzte!

Stratená: Určite som zle vystúpila.

Prindiška: Vari ti nechutí?

Stratená: Nepatrím sem.

Slobodná: Čoby si nepatrila, len jedz.

Stratená: Teraz som síce tu, ale najradšej by som vstala a odišla tam. Napriek tomu viem, že keď tam dorazím, budem chcieť odísť sem.

Inštruktorka: Na kerú Máriu son ja celé tie roki selektovala, keď sú tuná i takie osobi, a prizvukujen, že ich ňeňi málo, keré nezvladujú jennohlasne vysluviť, kan sa majú pozaradúvať. Dostali starí rodičie moj bieli list?

Stratená: Dostali.

Inštruktorka: Tak ťedá mali iť a zostať tan, kde sú doma, na poriadku, tan kde polla selektuvaňia patrili.

Stratená: Ale oni nešli do Maďarska. Vlak ich odviezol do Čiech.

Inštruktorka: Šak a?

Stratená: No oni neboli Češi.

Inštruktorka: Čo boli vari maďari, keď sa do Čiech transportovali? Na kiehio paroma sa tan transportovali?

Stratená: Maďari boli a tam ich poslali. Vlakom. Každého zvlášť, na roboty.

Inštruktorka: Ja son vedela, že nemožen byť ja vinuvatá. To dá predsa modzog. Nedobrýn vlakon sa dali tvoji starí rodičie transportovať. Do Maďarska mali tajť, polla plánu, ako náš manažment stanoveu a ňie ňiekan do Čiech.

Stratená: Stará mama hovorila, že nastúpili na ten, na ktorý im povedali. Sedemdesiattisíc sa ich tam takto dostalo.

Slobodná: Celé sa to posralo.

Inštruktorka: Vi ste kerín prišli?

Prindiška: Tým, ktorý šiel sem.

Inštruktorka: A ste tan, kan ste mali prinstť.

Prindiška: Tak ako písali.

Inštruktorka: Vlaky ťedá chodeli po poriadku. Chto sa pomýleu, odišou inachšie ako mau iť. Nie tak, ako son naplánuvala, polla prímenia.

Slobodná: Posralo sa to a hotovo.

Prindiška: Celá rodina sme sem prišli. Len ten môj nie. Ten zostal tam, na druhej strane.

Inštruktorka: Asi mau také prímenie, že museu tan zostať, to dá predsa modzog. Selektovanie moselo byť striktnuo pre keždího jenního občana tej kerej krajini. Inachšie by v tom bou zmetok. Nerátalo sa s neurádňíma vzťahma. S takýma na divoko.

Prindiška: Bol silný. Vysoký. Mal veľké ruky. Všetko mal veľké. Predtým ako sme mali odísť sem, schytil ma za zadok, odhrnul sukne a z celej sily sa pchal do mňa. Bolo to také prudké, že som zabudla kričať. Opierala som sa rukami o kamenné schody do krčmy, cez hlavu som mala prehodené sukne a on sa ako taký kanec na mňa navážal zo zadu. Keď skončil, spýtal sa ma, či sa mi to páčilo. Ale ja som nevedela čo mám povedať, celá som sa triasla.

Inštruktorka: Šecko son robela polla plánu, tak ako manažment deleguvau. Ničto nemohou povedať, žeby son dačo špatnô alebo inachšô robela.

Nevesta: Brucho mám obrovské, ale prázdne. Je tam tma a ticho.

Prindiška: Ja som nepoznala lásku. Nevieam čo to je. Ale na kolená aj tak nikdy nespadnem. Iba ak v kostole alebo pri umývaní dlážky. Inak nie.

Kalvín: Naša fabrika je široko ďaleko najväčšia. Z každej strany ju poriadne vidno a každý vie ako sa volá. Ale len ja viem čo je pod ňou a prečo je pre mňa ešte stokrát väčšia ako pre ostatných.

Slobodná: Som úplne prežratá. Som taká prežratá, že asi prasknem. Pán boh zaplať.

Inštruktorka: Chcela by som vás v mene nášho kultúrneho strediska, kerému čilej predsedán, požiadať, aby ste s tíň friško skoncuvali lebo mi takéto umeňá tuná nepotrebujeme. Spakujte sa a odídte odtiaľto dakan inan. Dakan, kde nás nebudete vyrušovať a najlepšie, dakan mimo nášho mesta. Nám sen chodia inachší umelci, ňekerí dokonca i z hlavného mesta, aj osem ráz do roku. To dá predsa modzog, že sen chodia, keď máme takô veľkô kultúrnô stredisko. Máme, ale jenýn dychon dodávan, vi sa doň už jenoducho nemestíte. Opakujen ťedá oznan: v mene nášho kultúrneho strediska, kerému čilej predsedán, vás žiadan, aby ste friško dospievali, čo najskôr odtiaľto šli a ňikdá sa nevracali na spiatok. Koniec oznamu meského kultúrneho strediska.

KONIEC.

© **MICHAL DITTE**